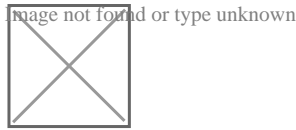

Ο Γέρων Αρτέμιος ο Νεοσκητιώτης

[/ Πεμπουσία](#)

Άλλος αστήρ παμφαέστατος εις τον χορόν των αγίων πατέρων και πάσης αγαθής μνείας άξιος είναι ο μακάριος γέρων Αρτέμιος, εκ της καλύβης των Αγίων Αρχαγγέλων πεπροικισμένος μετά νηπτικής αθωότητος και συνεχιστής της ακριβούς πατερικής παραδόσεως. Μαζί με την αυστηρότητα του βίου του είχε και πολλήν υπομονήν, ιδίως εις τον ένα εκ των δύο του υποτακτικών, ο όποιος ημέλει των μοναχικών του καθηκόντων και τον εστενοχώρει με τα θελήματά του και τας απροσεξίας του. Πολλά εξετίμα ο αείμνηστος την εγκράτειαν και μετήρχετο αυτήν μέχρι του βαθύτατου του γήρατος και εξετέλει μετά ακριβείας τα κοπιαστικώτερα του καθήκοντα, παρ' όλην την εγκατάλειψιν των σωματικών του δυνάμεων. Ως ενεθυμούντο οι πατέρες, ηγρύπνει και προσηύχετο κατά μόνας πολλά, και πάντοτε ενήστευε έως της εννάτης. Όταν μετέβαινεν εις το όρος διά ξύλα και επέστρεφεν αργά, κατάκοπος από την δίψαν και τον ιδρώτα, δεν ελάμβανε τίποτε διά να ανακουφισθή, ούτε άλλην παρηγορίαν εδέχετο πριν αναγνώση όλον τον τύπον της ακολουθίας του, κατά το διά βίου καθημερινόν του πρόγραμμα.

Από τους δύο μαθητάς του, ο μεγαλύτερος έφυγεν εις την Σκήτιν της Αγίας Άννης· η δε αιτία της φυγής ήτο μάλλον η δυστροπία του νεωτέρου παραδελφού. Αυτός ο π. Αντώνιος, όπως ωνομάζετο, ήρχετο κατά καιρούς και έβλεπε τον γέροντά του. Κάποτε όμως που ήλθε δεν εύρε τον νεώτερον Γαβριήλ εις την καλύβην και ηρώτησε τον γέροντα, που είχε υπάγει. «Λείπει, παιδί μου, του είπεν εις την Συκιάν, απέναντι εις την Σιθωνία είναι, και σε παρακαλώ μή φύγης εσύ από πλησίον μου, διά να βοηθήσης εις την ταφήν μου, διότι αύριον θα αποθάνω. Δεν ηθέλησα να είναι ο Γαβριήλ εις τον θάνατόν μου και ηυχήθην περί τούτου και πιστεύω ότι δεν θα είναι». Αυτά δεν πρέπει να σχολιασθούν δυσμενώς ως κακότης του γέροντος. Δεν έχει ούτως η υπόθεσις, διότι οι πνευματικοί άνθρωποι πάντοτε κινούνται από πληροφορίαν της Θείας Χάριτος, ποίος είναι άξιος η μή να κληρονομήση την ευλογίαν διότι η Θεία Χάρις τα πάντα σαφώς και δικαίως ρυθμίζει, όπως και εις τον Ησαύ δεν επέτρεψε να λάβη την ευλογίαν ως ανάξιον. Εν τω μεταξύ αδιαθέτησεν ο γέρων και ειδοποίησε τους πατέρας της Σκήτεως να έλθουν πλησίον του. Εζήτησε συγχώρησιν και έδωκε και αυτός και τους απέλυσε, κρατήσας πλησίον του μόνον τον μαθητήν του Αντώνιον.

Το βράδυ έμεινε μόνος του ο γέρον εις το δωμάτιόν του και είπεν εις τον Αντώνιον: «Μείνε και συ στο δικό σου δωμάτιον και όταν σε χρειασθώ θα σε φωνάξω». Κατά το μεσονύκτιον ήκουσε ο μαθητής κτύπον εις την θύραν του και μία φωνήν να του λέγη: «Πήγαινε σύντομα στον γέροντα, διότι δεν θα τον προλάβης». Έσπευσεν αμέσως και εύρε τον γέροντα μόλις τελειωθέντα. Την επομένην συνήχθησαν πάλιν οι πατέρες της Σκήτεως διά την κηδείαν και ανησύχησαν διά την απουσίαν του μαθητού του Γαβριήλ, και παρετήρουν μετ' αγωνίας την θάλασσαν, μήπως και φανή να έρχεται από απέναντι διά να καθυστερήσουν ολίγον την ταφήν. Όντως εφάνη πλοιάριον ερχόμενον κατ' ευθείαν εις την Σκήτιν και διεπίστωσαν ότι ήτο αυτό με τον π. Γαβριήλ. Μόλις όμως επλησίασε και διεκρίνετο καλώς, εις ολίγον δε θα έφθανεν εις τον αρσανάν της Σκήτεως, ήγέρθη ενάντιος σφοδρός άνεμος και ηνάγκασε την βάρκα να γυρίση πάλιν οπίσω εις το χωρίον. Τότε ο π. Αντώνιος είπεν εις τους πατέρας τί του είπεν ο γέρον πριν κοιμηθή, ότι δεν θα είναι ο π. Γαβριήλ εις την κηδείαν του, και εθαύμασαν την πρόγνωσιν του γέροντος και την μοίραν των παρηκόων και απειθών, οι οποίοι υστερούν τον εαυτόν των από την ευλογίαν των Γερόντων και τον μισθόν της υπακοής.

πηγή: Γέροντος Ιωσήφ, *Οσίων Μορφών Αναμνήσεις, Ψυχωφελή Βατοπαιδινά 4, β' Έκδοσις, Ιερά Βασιλική και Πατριαρχική Μεγίστη Μονή του Βατοπαιδίου Αγίου Όρους, 2003.*